

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 315/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. D., zastúpeného advokátom Mgr. M. K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 26/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. D. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2013 doručená sťažnosť Ing. P. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“, v citovanom texte „Porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 26/98 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že:

«(...) Sťažovateľ podal k rukám Porušovateľa návrh na začatie konania dňa 09. 02. 1998, konanie o ktorom má u Porušovateľa číslo 15C/26/1998. V rámci konania č. 15C/26/1998 sa udialo nasledovné:

Dňa 02. 10. 1998, teda takmer 10 mesiacov od podania návrhu na začatie konania, Porušovateľ vyzval Sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý Sťažovateľ uhradil dňa 02. 12. 1998.

Dňa 07. 12. 1998 bol nariadený termín pojednávania na deň 19. 01. 1999.

Dňa 19. 01. 1999 sa konalo prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 16. 02. 1999.

Dňa 16. 02. 1999 sa konalo druhé pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 16. 03. 1999.

Dňa 16. 03. 1999 bol na pojednávaní vyhlásený rozsudok.

Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal dňa 23. 06. 1999.

Dňa 17. 12. 1999 bol súdny spis postúpený odvolaciemu Krajskému súdu v Trnave.

Dňa 22. 03. 2000 odvolací súd uznesením zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil Porušovateľovi na ďalšie konanie. Spis bol vrátený Porušovateľovi dňa 17. 05. 2000.

Dňa 19. 05. 2000 bola vzhľadom na odchod zákonnej sudkyne Mgr. Potúčkovej z justície vec pridelená na ďalšie konanie sudkyňi JUDr. Dane Macáškovej.

Dňa 29. 06. 2000 bolo uznesenie odvolacieho súdu doručené účastníkom tamojšieho konania.

Dňa 30. 10. 2000 bola vec pridelená po odchode sudkyne JUDr. Dany Macáškovej na materskú dovolenku na ďalšie konanie sudkyňi Mgr. Renáte Gavalcovej.

Dňa 05. 02. 2002, teda po viac ako roku a troch mesiacoch, bol Sťažovateľ Porušovateľom vyzvaný na odstránenie väd návrhu, Sťažovateľ návrh doplnil dňa 20. 03. 2002.

Dňa 04. 11. 2004, teda po dvoch rokoch a deviatich mesiacoch, bola vec pridelená po odchode sudkyne Mgr. Renáty Gavalcovej na materskú dovolenku na ďalšie konanie sudkyňi JUDr. Petre Pribelskej.

Dňa 04. 09. 2006 bola vec pridelená sudkyňi Mgr. Renáte Gavalcovej po jej vrátení z materskej dovolenky. Porušovateľ teda jeden rok a 10 mesiacov nevykonal žiadny úkon.

Dňa 02. 01. 2007 bol právny zástupca odporcu vyzvaný na predloženie dokladov, ktoré predložil dňa 31. 01. 2007.

Dňa 08. 02. 2007 bolo nariadené pojednávanie na deň 27. 03. 2007. Dňa 27. 03. 2007 bolo pojednávanie odročené na deň 22. 05. 2007.

Dňa 22. 05. 2007 bolo pojednávanie odročené na neurčito s tým, že účastníci konania boli vyzvaní na predloženie ďalších dôkazov.

Dňa 28. 05. 2007 právny zástupca odporcu predložil Porušovateľovi ďalšie dôkazy, ktoré boli Sťažovateľovi zaslané dňa 04. 07. 2007. Sťažovateľ sa k dôkazom vyjadril dňa 07. 08. 2007.

Dňa 10. 09. 2007 Porušovateľ vyzval účastníkov konania ma zaslanie otázok na znalca. Sťažovateľ ich zaslal dňa 19. 10. 2007, odporca dňa 23. 10. 2007.

Dňa 20. 11. 2007 bol ustanovený znalec z odboru energetika.

Dňa 06. 12. 2007 bol súdny spis zaslaný znalcovi na nesprávnu adresu, takže bol opätovne zaslaný dňa 02. 01. 2008.

Dňa 31. 01. 2008 požiadal znalec o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 15. 03. 2008, čo mu bolo zo strany Porušovateľa umožnené.

Dňa 13. 03. 2008 opätovne požiadal znalec o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 31. 03. 2008, čo mu bolo zo strany Porušovateľa opätovne umožnené.

Dňa 28. 03. 2008 predložil znalec Porušovateľovi znalecký posudok.

Dňa 02. 04. 2008 bol znalecký posudok zaslaný účastníkom konania.

Dňa 21. 05. 2008 bolo nariadené pojednávanie na deň 16. 09. 2008.

Dňa 16. 09. 2008 bolo pojednávanie odročené na deň 20. 11. 2008 pre neúčast' znalca.

Dňa 20. 11. 2008 bolo pojednávanie odročené na deň 05. 02. 2009 s tým, že znalec bol zaviazaný dopracovať znalecký posudok.

Dňa 04. 12. 2008 znalec doplnil posudok a pojednávanie bolo odročené na deň 17. 03. 2009. Dňa 17. 03. 2009 bolo pojednávanie odročené na deň 21. 05. 2009. Dňa 21. 05. 2009 bol na pojednávaní vyhlásený rozsudok.

Dňa 08. 07. 2009 sa proti rozsudku odvolal odporca, dňa 09. 07. 2009 sa proti rozsudku odvolal Sťažovateľ.

Dňa 24. 09. 2009 bol súdny spis po výzvach na doplnenie odvolania a na zaplatenie súdneho poplatku predložený Krajskému súdu v Trnave.

Dňa 23. 02. 2011, teda po roku a pol, bol spis vrátený na prvostupňový súd. Dňa 25. 02. 2011 bolo nariadené pojednávanie na deň 14. 04. 2011.

Po doplnení výsluchu účastníkov konania bol ďalší termín pojednávania nariadený na deň 20. 10. 2011.

Z dôvodu pridelenia sudkyne Mgr. Renáty Gavalcovej na Krajský súd v Trnave, bola vec pridelená na ďalšie konanie sudkyňi JUDr. Jane Hanzlíkovej.

Dňa 20. 10. 2011 bolo pojednávanie odročené na deň 29. 11. 2011.

Dňa 29. 11. 2011 bolo pojednávanie odročené na deň 19. 01. 2012.

Dňa 19. 01. 2012 bol na pojednávaní vyhlásený rozsudok, ktorý bol dňa 09. 02. 2012 zaslaný účastníkom konania.

Sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal podaním zo dňa 28. 02. 2012, odporca podaním zo dňa 27. 02. 2012. Odporca sa k odvolaniu Sťažovateľa vyjadril svojim podaním zo dňa 22. 03. 2012.

Odvolačí Krajský súd v Trnave rozsudkom dňa 29. 04. 2013 rozsudok prvostupňového súdu v časti prisudzujúcej istine s príslušenstvom a v zamietajúcej časti potvrdil, v časti o náhrade trov konania účastníkov a štátu rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Porušovateľ o náhrade trov konania účastníkov a štátu rozhodol uznesením zo dňa 21. 06. 2013, proti ktorému sa odporca odvolal podaním zo dňa 16. 07. 2013. Sťažovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril podaním zo dňa 16. 08. 2013.

O odvolaní odporcu odvolací súd do dnešného dňa nerozhodol a konanie č. 15C/26/1998 teda stále prebieha.

Sťažovateľ sa sťažnosťou k rukám predsedu Porušovateľa zo dňa 20. 09. 2013 sťažoval na prieťahy v súdnom konaní v právnej veci sp. zn. 15C/26/1998.

Dňa 29. 10. 2013 bolo k rukám právneho zástupcu Sťažovateľa doručené vyjadrenie predsedníčky Porušovateľa k sťažnosti, ktorá konštatuje, že sa sťažnosťou na prieťahy v konaní v merite veci zaoberať nebude z dôvodu jej právoplatného skončenia a vo zvyšnej časti prieťahy nezistila. (...)

Sťažnosť Sťažovateľa smeruje proti postupu Porušovateľa v konaní vedenom pod spisovou značkou 15C/26/1998, v ktorom podľa názoru Sťažovateľa došlo (a neustále dochádza, keďže toto konanie stále prebieha a v celosti nebolo právoplatne skončené) k neodôvodneným a neprimeraným prieťahom, pričom v konaní nebolo rozhodnuté v primeranej lehote.

V príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným postupom Porušovateľa v konaní vedenom pod spisovou značkou 15C/26/1998, boli zásadným spôsobom porušené ľudské práva a základné slobody Sťažovateľa, a to najmä tým, že Porušovateľ neprerokoval vec v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Otázka, či v konkrétnych prípadoch bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr.

I. ÚS 41/02). Ústavný súd by pritom mal prihliadať aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

Samotný Sťažovateľ svojím správaním nezadal príčinu vzniknutých prieťahov v konaní pred Porušovateľom, keď preukázateľne na každú Porušovateľom zaslanú výzvu bezodkladne reagoval a Porušovateľovi poskytol ním žiadanú súčinnosť a ním požadované informácie. (...)

Máme za potrebné poukázať na skutočnosť, že prieťahy v konaní č. 15C/26/1998 vedenom pred Porušovateľom zistil aj verejný ochranca práv na základe podnetu Sťažovateľa. (...)

Sťažovateľ nesúhlasí so záverom vyjadrenia predsedníčky Porušovateľa k sťažnosti zo dňa 23. 10. 2013, ktorá konštatuje, že sa sťažnosťou na prieťahy v konaní v merite veci zaoberať nebude z dôvodu jej právoplatného skončenia a vo zvyšnej časti prieťahy nezistila, nakoľko konania č. 15C/26/1998 stále prebieha a v celosti nebolo do dnešného dňa právoplatne skončené. (...)

Konanie vedené pred Porušovateľom pod sp. zn. 15C/26/1998 stále prebieha.

(...) S ohľadom na rozsah a výpočet porušenia ľudských práv a základných slobôd Sťažovateľa, predovšetkým na dĺžku a priebeh konania pred Porušovateľom, Sťažovateľ má za to, že je na mieste priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 56 ods. 4 zákona o Ústavnom súde.

Navyše uvádzame, že primárnym zámerom Sťažovateľa pri podaní návrhu na začatie konania dňa 09. 02. 1998 bol „boj“ o princíp, nie o peniaze, nakoľko v bytovom dome Sťažovateľa bolo viacero užívateľov bytov, ktorí nemali síl či guráže brániť sa proti odporcovi. Sťažovateľ sa snažil podaním návrhu a následným konaním a rozhodnutím o ňom dosiahnuť dobro aj pre nich. To, že konanie trvá viac ako 15 rokov, však nečakal.

Primerané finančné zadosťučinenie si Sťažovateľ vyčísluje vo výške 1.000,- €. Pri vyčíslení Sťažovateľ vychádza predovšetkým zo skutočností uvedených v tejto sťažnosti, teda z dĺžky konania vedeného pred Porušovateľom, počtom i dĺžkou obdobia nečinnosti Porušovateľa.

(...) S poukázaním na vyššie uvedené vecné a právne skutočnosti Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal nasledovný nález:

Základné práva Sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/26/1998, porušené boli.

Okresnému súdu Trnava prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/26/1998 konal bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- €, ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť k rukám Sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Trnava je povinný Sťažovateľovi uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 331,13 € na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. (...)»

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 184/06).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 15 C 26/98 rozhodol okresný súd o merite veci rozsudkom č. k. 15 C 26/98-439 z 19. januára 2012. Toto rozhodnutie v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 112/2012-471 z 29. apríla 2013 nadobudlo právoplatnosť v merite veci 5. júna 2013. Odvolací súd v uvedenom rozhodnutí súčasne vyslovil, že „*rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania účastníkov a štátu ruší a vec vracia súdu prvého stupňa v týchto častiach na ďalšie konanie*“. O náhrade trov konania nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 172/05) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola s'ťažnosť doručená ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd s'ťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty (II. ÚS 26/95), v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K odstráneniu právnej neistoty dochádza právoplatným rozhodnutím vo veci.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 215/07, III. ÚS 316/2010).

Vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti meritórneho rozhodnutia okresného súdu (5. júna 2013) ešte pred podaním s'ťažnosti ústavnému súdu (16. decembra 2013) už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. svojím obsahom obdobného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade v rámci predbežného prerokovania s'ťažnosti prichádza do úvahy iba posúdenie možnosti jej prijatia na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa rozhodovania okresného súdu o trovách konania.

Ústavný súd dospel v okolnostiach daného prípadu k záveru, že právna neistota s'ťažovateľa bola odstránená nadobudnutím právoplatnosti rozsudku vo veci samej, teda pred podaním s'ťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z obsahu s'ťažnosti, z ktorého

vyvodil, že sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred okresným súdom, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o jeho uplatnenom nároku na zaplatenie sumy 354,89 € s príslušenstvom, „*titulom preplatkov za TÚV a SV*“.

Vecou samou v konaní pred okresným súdom, v ktorom podľa sťažovateľa dochádza k porušeniu jeho označeného základného práva, teda nebolo rozhodovanie o náhrade trov konania, pričom vo veci samej okresný súd rozhodol právoplatne už 5. júna 2013. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vo vzťahu k rozhodovaniu okresného súdu o náhrade trov konania, ústavný súd konštatuje, že okresný súd uznesením č. k. 15 C 26/98-479 už aj o tomto nároku rozhodol 21. júna 2013, teda napadnuté konanie pred okresným súdom už ani v tejto časti netrvalo v čase podania ústavnej sťažnosti (16. decembra 2013) a konanie o predmetnej sťažnosti sťažovateľa pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

Vo vzťahu k návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa sťažovateľ domáha, ústavný súd poznamenáva, že nárok na jeho priznanie nemožno ponímať ako nejaký samostatný nárok na prípadné odškodnenie za zistené prietahy v konaní príslušného štátneho orgánu, keďže tento nárok má len akcesorickú povahu. Ústavný súd už v spojitosti s tým vyslovil, že „satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu nie je autonómny prvkom ním poskytovanej ochrany ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty. Inými slovami, meritórne konanie o námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je účelné a v zásade prípustné v prípade, že takýmto konaním by ústavný súd bol spôsobilý odstrániť stav právnej neistoty vyvolaný zbytočnými prietahmi. V prípade, že sťažovateľ už má k dispozícii právoplatné rozhodnutie daného štátneho orgánu, takáto možnosť zo zrejmých dôvodov neexistuje“ (I. ÚS 235/03, IV. ÚS 277/05).

Keďže uvedené skutočnosti s poukazom na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vylučovali ďalšie konanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd ju v celom rozsahu po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2014